

LORETH ANNE WHITE

THRILLER

POD
DÁBLOVÝM
MOSTEM

Abyste se dobrali pravdy, musíte pozorně poslouchat

**POD
ĎÁBLOVÝM
MOSTEM**

Copyright © 2021 by Cheakamus House Publishing, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3739-0 (pdf)

POD ĎÁBLOVÝM MOSTEM

LORETH ANNE
WHITE

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

VENETA

Těm, kdo hledají pravdu.

POZNÁMKA AUTORKY

Přestože je kniha *Pod Ďáblovým mostem* inspirována skutečným zločinem, který se stal před čtyřiceti lety (v době českého vydání necelými šestadvaceti; pozn. red.) v mé části světa, zločinem, který šokoval všechny místní a vzbudil pozornost celostátních i mezinárodních médií, zůstává tento příběh dílem fantazie a všechny postavy jsou zcela smyšlené. Místa děje jsou také použita fiktivně.

NA ĎÁBLOVĚ MOSTĚ

Většinu života se bojíme vlastního stínu. To mi řekl. Řekl, že ten stín žije hluboko v každém z nás. Tak hluboko, že ani nevíme, že tam je. Občas ho letmo zahlédneme, když se prudce podíváme stranou. Ale protože nás děsí, pohled zase rychle odvrátíme. A právě díky tomu stín přežívá – protože na něm nedokážeme spočinout očima. Nejsme schopní čelit svému pravému já. To dodává stínu sílu. Nutí nás to lhát. O tom, co chceme a kdo jsme. Stín rozdmýchává naše vášně, naše nejtemnější touhy. A čím je silnější, tím větší z něj máme strach a tím usilovněji se snažíme skrývat, čím ve skutečnosti jsme...

Nevím, proč mi takové věci říká. Možná je to jeho způsob, jak přelstít a vylákat na světlo svůj vlastní stín a vypořádat se s ním. Rozhodně si ale myslím, že naše stíny jsou zlé – jeho i můj. Jsou velké, temné a opravdu nebezpečné. Myslím, že bychom je nikdy neměli pustit ven.

– Z deníku Leeny Raiové

2:04. Sobota 15. listopadu 1997

Leena Raiová nejistě našlapuje po starém bárkovém mostě poblíž třídírný kulatin. Noc je křišťálově jasná. Chladná. Děsivě tichá. Slyší vítr vysoko ve větvích jehličnanů, tlumené šplouchání vody o kameny pod mostem a vzdálené, vševědoucí burácení dvojice vodopádů, které se vrhají z tři sta metrů vysokých žulových útesů hory Chief Mountain.

Zachvěje se a přitáhne si šálu těsněji ke krku. Při tom pohybu zavravorá. Chytne se zábradlí a rozesměje se. Pociťuje toxickou směsici úzkosti a vzrušujícího, troufalého očekávání. Hlavně je příjemně opilá, protože láhev vodky Smirnoff, kterou má zastrčenou v kapse velké vojenské bundy, už je skoro prázdná. Ta bunda není její. Patří jemu. Voní jako on. Lesem. Borovicovou pryskyřicí. Vodou po holení. A pak ještě něčím zvláštním, zkrátka úplně jako on. To všechno se mísí se zemitým závanem mechu a hlíny z lesa, kde před chvílí ležela přimáčknutá na zádech. Leena ze sebe setře nepříjemnou vzpomínku, bolest. Chvilí čeká, až se nebe, měsíc v úplňku, Mléčná dráha a vrcholky stromů přestanou točit, a když se všechno zpomalí, zhluboka se nadechne, aby se zklidnila. Ve vzduchu je cítit podzim.

Kráčí dál po Ďáblově mostě. Pod sebou vidí černou řeku, v dálce se na hladině mihotají světla z celulózky. Vydechuje přízračné obláčky. Čím víc se blíží k jižnímu konci mostu, tím je nervóznější. Zastaví se, sáhne do kapsy, z láhve odšroubuje uzávěr, zakloní hlavu a napije se. Zavravorá, takže jí trocha vodky steče po bradě. Znovu se zasměje, otře si pusou a strčí láhev zpátky do velké kapsy. Přitom si něčeho všimne. Zahlédne stín. Zaslechne zvuk. Mžourá do tmy a snaží se rozeznat obrysy na mostě před sebou. Blíží se k ní auto. Jeho světla ji oslní, až musí zamrkat, a zase zmizí. Vzápětí kolem ní projede ještě nákladák a ovane ji horkým oblakem zplodin. Svět se s ní najednou zatočí. Na kterou stranu má vlastně jít?

Soustřed' se.

Hlavně to nesmí zkazit, teď když dostala pozvání pod jižní konec mostu, kde se její vrstevníci často scházejí, kouří, pijí a líbají se. Klopytá dál. Objeví se další auto a oslepí ji. Leena vravoravým krokem sejde z chodníku do silnice. Řidič prudce uhne. Zatroubí. Srdce se jí rozbuší o něco rychleji.

Napíná zrak do tmy na konci mostu.

Nepokaz to. Na tohle jsi čekala...

Leena si přitáhne bundu k tělu, jako by jí měla dodat sílu. Je příliš velká, dokonce i na její postavu. Proto se jí tak líbí. Připadá si v ní drobná, což je vzácné. A hřeje. Jako objetí. Leenu nikdo

moc neobjímá. Vlastně si ani nepamatuje, kdy se to stalo naposledy. Všichni se raději mazlí s jejím malým bráškou. V jednom kuse. Je totiž roztomilý. Ganéše mají všichni rádi. Na ni se mračí. Nadávají jí. Říkají, že je hloupá. Nic nedělá správně a v ničem není dost dobrá – je nešikovná, neforemná, neohrabaná, neschopná, páté kolo u vozu. Je na obtíž doma i ve škole. Někdy touží po tom, aby mohla opustit své tělo. A rozhodně se nemůže dočkat, až odejde z Twin Falls.

Ale teď vězí v pasti. V pitomém městě. V těle, přes které ji lidé nevidí. Nevidí, kým je Leena uvnitř. Jak hluboce věci prožívá. Jak ráda píše poezii a prózu. On to ale ví. Říká, že její slova jsou krásná. On ji vidí. Když je s ním, někdy věří, že se celý svět může změnit, pokud vydrží ještě rok, dva. Pak odtud nadobro zmizí. Daleko. Za oceán. Možná do Afriky. Bude pracovat na exotických místech, kde se bez ní lidé neobejdou. O těch dobrodružstvích bude psát. Třeba pro nějaké noviny. Stane se někým jiným. Když je od něj pryč moc dlouho, sny se rozmazávají, blednou. Všechno zase zčerná. A Leena touží udělat všem laskavost a umřít. Ale pak přijde za ním, on jí řekne něco hezkého o její poezii a Leena cítí, jak jí srdce plesá, jak se někde uvnitř rozprahují křídla naděje a vyhánějí temnotu z duše. *El duende*. Tak tomu prý říkal Federico García Lorca. Tvůrčí duch, kterého má podle něj Leena hluboko v sobě.

Dojde na konec mostu a vydá se po strmé štěrkové cestě, která se klikatí dolů k vodě.

Nad hlavou slyší hukot auta. Dálková světla odhalí siluety stromů. Pak všechno zčerná. Rozhostí se naprosté ticho. Leena je zmatená. Pocítí strach. Navzdory svým instinktům ale opatrně našlapuje dál po ztemnělé cestě. Je tu nezvyklý klid. Moc velká tma. Něco tu nehraje.

Ale díky vodce má sílu pokračovat. Ke kamenům. K vodě. V černé tmě pod mostem najednou zazáří oranžová tečka. Zahlédne kousek siluety, která zase zmizí. Ucítí cigaretový kouř.

„Haló?“ křikne do tmy.

„Leeno, tady.“

Ten hlas se jí ozve za zády. Otočí se.

Rána přijde rychle. Zasáhne ji do tváře. Zakymácí se, klopýtne a tvrdě dopadne na všechny čtyři. Štěrk se jí zahryzne do dlaní. Svět se s ní zatočí. Nic nechápe. Na jazyku cítí krev. Zkouší se nadechnout, ale do zátylku dostane další ránu. Padne obličejem k zemi. Rozbije si tvář o kameny. Do úst se jí nahrne hlína. Následuje tvrdý úder jako palicí, tentokrát mezi lopatky.

Leena nemůže dýchat. Hrůzou se třese. Zvedne ruku, aby to zastavila. Další kopanec ji ale zasáhne do hlavy.

TRINITY

TEĎ

Ani nevím, kdy to celé začalo... Rozhodně dávno před tou chladnou listopadovou nocí, kdy do zemské atmosféry sestoupila ruská družice. Když k tomu došlo, nikdo z nás už to nedokázal zastavit. Bylo to jako rozjetý vlak, který se neúprosně řítí po kolejích.

– Z podcastu *Krimi*:
„Vražda Leeny Raiové – Pod Ďáblovým mostem“

Středa 17. listopadu

Sleduji zelený traktor, jak se v dálce sune podél řady topolů. Stromy jsou bez listů a údolím se táhne přízračná mlha. Tři rackové se s křikem vrhají k brázdám, aby sebrali, co za sebou nechaly zuby pluhu. Vrcholky okolních hor halí těžké mraky. Začíná jemně mrholit.

„Myslel jsem, že rackové se nevzdalují od moře,“ ozve se Gio Rossi. Můj produkční asistent má ruce zastrčené hluboko v kapsách černého kabátu. Jeho lem vlaje ve větru. Je zima. Studené vlhko. Takový ten chlad, který člověku zaleze hluboko do kostí a zůstane tam ještě několik hodin.

„Rackové se všude stahují do vnitrozemí,“ odpovím nepřítomně. Soustředím se totiž na řidičku traktoru, vedle níž sedí černobílá border kolie. Rachel Walczaková. Majitelka místní biofarmy. Policistka ve výslužbě. Podle všeho samotářka. Hlína odkrytá v rozryté brázdě je černá a mokrá. „Hledají odpadky,“ dodám tiše. „Rackům to pálí, vědí, jak přežít. Přizpůsobují se lidem. Vnímají je jako zdroj potravy. Stejně jako zdejší medvědi. Nebo mývalové ve městech. A navíc,“ podívám se na Gia, „oceán odtud není tak daleko.“

Rachelina farma Green Acres se rozkládá mezi strmými horami, v údolí vyhloubeném ledovci a rozbrázděném lavinovými žlaby i dravými řekami. Působí odlehle. Skoro nepřátelsky. Z města Twin Falls, usazeného na severním cípu mořské úžiny, je to sem přitom pouhých čtyřicet minut jízdy. Samotné Twin Falls leží asi dvě hodiny severně od rušného Vancouveru, ale jako by se nacházelo mnohem dál, zapomenuté v čase.

„Vzdušnou čarou možná,“ utrousí Gio a zachumlá se do kabátu. „V zimě se tady bez skútru a sněžnic nejspíš nikam nedostaneš. Počybuj, že po tý klikatý polňačce, co sem vede, jezdí pluh.“

Musím se usmát. Gio a jeho značkové boty, které má už celé od bláta. Mnohem víc zapadá do ulic, barů a kaváren v centru Toronta. Nebo spíš na Manhattanu. Gio, který v garáži svého luxusního bytu parkuje zářivě žlutou teslu, není ani zdaleka nadšený z dodávky, kterou jsem si pronajala kvůli práci na podcastu. Pro zvukové a nahrávací zařízení je ovšem náš nový vůz ideální, a může dokonce posloužit jako provizorní studio. Zaparkovala jsem u silnice za řadou keřů, když jsem zahlédla traktor, který se blížil k bráně farmy. Gio a já jsme se vydali pěšky po strmém srázu a dál bahnem kolem stodoly stojící vedle starého domu. Tentokrát jsem se chtěla vyhnout Rachelinu partnerovi. Když jsme na Green Acres přijeli minulý týden, Granger Forbes nás bez okolků odbyl, že Rachel s námi ani náhodou mluvit nebude.

Nechala jsem Rachel Walczakové spoustu zpráv v hlasové schránce, ale na žádnou z nich neodpověděla. Opravdu potřebuji

udělat rozhovor s ženou, která vedla před čtyřicetiletými lety vyšetřování vraždy Leeny Raiové. Na ní to celé stojí. Bez Rachel nebude mít podcast o znásilnění a brutální vraždě čtrnáctileté dívky z Twin Falls tu správnou šťávu.

Náhly poryv větru mi vžene mrholení do tváře a zima se do mě zakousne s takovou chutí, až se zachvěji. Přesně za takového počasí k tomu došlo. Rachel se svým týmem našla Leenino potlučené tělo v tmavé vodě pod Ďáblovým mostem ve stejný měsíc. Traktor zešedesátého roku vjede do zatáčky.

„Jede do stodoly. Pojď!“ křiknu. „Odchytíme ji tam.“ Okamžitě vyrazím mokrou trávou. Na kotníkové boty se mi nabaluje bláto. Gio sice nadává, ale následuje mě.

„Očividně s námi nechce mluvit!“ volá za mnou. „Jinak by ti odpověděla na vzkazy.“

„Očividně“, souhlasím. Ale Rachelina vyhybavost jen posílila mé odhodlání. Lidé, kteří nechtějí mluvit, mají totiž vždycky co říct. Subjekty vyhybající se sdělovacím prostředkům a společnosti obecně obvykle něco skrývají, takže až Rachel Walczakovou přesvědčím, aby si se mnou pohovořila, bude to bomba. Úplně to cítím na jazyku. Úspěch. Tento projekt vykazuje znaky senzace. Poslechovost po zveřejnění prvního dílu minulý týden vyletěla nahoru. Druhý díl, který jsme vypustili do světa včera, měl ještě lepší statistiky. Zájem médií roste. Každý milovník skutečných zločinů, který se těší na další epizody, očekává, že uslyší Rachel Walczakovou. Že se dozví, jak vypátrala vraha. Jak ho vyslyšala. Jak dosáhla jeho přiznání a dostala ho za mříž.

„Nedívej se tam, ale v okně v podkroví vidím jejího manžela,“ houkne mi Gio za zády. „Kouká na nás. Nejspíš nabíjí brokovnici. Jsme na cizím pozemku, víš?“

Nezpomalím, a jak se traktor blíží ke stodole, jsem napjatá čím dál víc. Přidám do kroku. Déšť zesiluje a smáčí mi vlasy. Houstnoucí mlha natahuje prsty ke stodole.

Gio zakopne a zakleje. „Vidělas ty brambory?“ zavolá. „Jsou obrovský. Vykukují tady z toho bahna. Větší než moje hlava.“

Ty obří brambory jsem viděla. Zůstaly tady po sklizni, na prodeji jsou moc velké. Mnohem víc mě ale zajímá zelený traktor. Zastaví před vraty stodoly. Vystoupí z něj tmavovlasá žena. Má na sobě nepromokavé kalhoty a bundu, na nohou zablácené gumáky, na hlavě kšiltovku. Hned za ní seskočí pes a začne štěkat, rozzuřeně se řítí k nám. Oba ztuhneme. Musela nás vidět, ale dál naši přítomnost ignoruje, z traktoru vyndá kbelík tuřínů a nese ho do stodoly. Pes stále štěká, blíž nás nepustí.

„Rachel?“ zkusím ho překřičet. „Rachel Walczaková? Mohli bychom s vámi, *prosím*, mluvit?“

Rachel ve vratech na chvíli zaváhá, načež zapíská a vstoupí do staré budovy. Border kolie ještě jednou výhružně štěkne a rozběhne se do stodoly za paničkou.

Rozhodnu se využít příležitosti a rychle vcházím dovnitř za nimi, cestou si otírám zmoklou tvář.

„Rachel, jsem Trinity Scottová, spoluautorka a moderátorka podcastu *Krimi*, a tohle je Gio Rossi, můj...“

„Vím, kdo jste.“ Její hlas je zvučný. Chraplavý. Autoritativní. Odloží kbelík a otočí se k nám. Oči má ledově šedé, řasy dlouhé a tmavé. Široká ústa jí lemují vrásky. Hustým, vlhkým copem, který má přes rameno, se táhnou stříbrné prameny. Je vysoká. Vypadá mrštně a zdatně, přestože technicky vzato je tak stará, že by skoro mohla být moje babička. V přítomnosti té ženy si připadám malá, i když nejsem. Rachel je přesně taková, jakou jsem si ji představovala.

„Nemám zájem s vámi mluvit,“ odvětví Rachel. „A ocenila bych, kdybyste zmizela z mého pozemku.“

Zaváhám. Střelím pohledem po Giovi. Jeho výraz přesně odráží mé myšlenky: *Ted' máme poslední šanci. Jestli to zkazíme, další už nedostaneme.*

„Už je to skoro čtvrt století,“ vyslovím klidně, ale srdce se mi přitom rozbuší. Myslím na Grangeru a jeho brokovnici a také na to, že jsme vnikli na cizí pozemek. „Zrovna v tuhle roční dobu váš potápěčský tým našel Leenino tělo v té poloslané vodě. Bylo

chladno. Mlha. Déšť se střídá se sněhem. Od moře foukal vítr.“ Udělám pauzu. Rachel přimhouří své bystré oči. Její postoj se nepatrně promění.

„Ve vzduchu byly cítit stejné vůně,“ mluvím dál. „Kouř ze spáleného dřeva. Tlející listí. Leklé ryby. Nadcházející zima.“

Rachel se na mě upřeně dívá. Udělám nejistý krok vpřed. Všimnu si, jak hluboké jsou vějířky vrásek, které se jí rozevírají kolem očí. Nevytvořil je smích, ale únava. Najednou mě zaplaví soucit. Tato policistka toho hodně viděla. Mnoho vykonala. Teď už chce mít jen klid.

Pes tiše zavrčí. Gio zůstává za mnou.

„Váš manžel...“

„Nejsem vdaná.“

„Váš partner, Granger, nám minulý týden, když jsme sem přijeli, řekl, že se mnou nebudete chtít mluvit, a já chápu vaše důvody.“

„Vážně?“ podívá se sarkasticky.

„Něco jsem si zjistila. Víím, jak vás všechny pronásledovala média a že jste nakonec odešla od policie. Já s vámi ale chci mluvit pouze o faktické stránce toho případu. O vaši strategii. O tom, proč jste povolali detektiva Luka O'Learyho. Jak jste přiměli Leenina vraha, aby se přiznal, a dostali ho za mříže. Nic víc.“

Rachel otevře ústa, ale já ji zastavím pohybem ruky. „Jen základní fakta z vyšetřování, paní Walczaková. Dopad strašlivé smrti mladé dívky na malou a úzce semknutou komunitu – na její učitele, přátele, spolužáky...“

„Hartová. Rachel Hartová. Jméno Walczaková už nepoužívám.“ Sehne se pro kbelík. „A odpověď zní ne. Je mi líto. Jak jste sama řekla, nebyla jsem jedinou vyšetřovatelkou, která na tom případě dělala. Zkuste Luka O'Learyho. Nebo Barta Tuckera.“

„Bart Tucker mě odkázal na tiskovou mluvčí policie. Detektiv O'Leary je v hospicové péči. Jasnou mysl mívá jen někdy.“

Rachel zůstane stát jako přimražená. Celá zbledne. Pak tiše promluví: „To... To jsem nevěděla. Kde... v jakém hospici?“

„Na severním pobřeží. Kousek od nemocnice Lions Gate.“

Zírá před sebe. Čas jako by se zastavil. V zákoutí stodoly kape voda. Poté se vzpomíná a nasadí pevný výraz. „Odejděte z mé farmy. Hned.“

Gio začne couvat ven, ale já se nehýbu z místa. Srdce mi bije čím dál rychleji, protože cítím, jak mi příležitost proklouzává mezi prsty.

„Prosím vás, paní Hartová. Můžu to udělat i bez vás. A taky udělám. Ale vaše verze příběh obohatí. Cílem mého podcastu není vyvolat senzací, spíš pochopit důvody. Proč zdánlivě normální člověk najednou překročí hranici a spáchá násilný trestný čin? Co se skrývá v šedých zónách případu? Mohl si někdo všimnout nějakých znamení už předtím? Jak se normální středoškolačka z normálního městečka stane obětí něčeho tak strašného?“ Vytáhnu z kapsy vizitku a podám ji policistce ve výslužbě. „Nechám vám tady na sebe kontakt. Zvažte to, prosím, a kdykoli mi zavolejte. Gio a já budeme přejíždět mezi Twin Falls a Vancouverem, máme tady naplánované ještě nějaké rozhovory.“

Rachel sevře rty. Než se k nám stihne otočit zády, řeknu co nejklidnějším hlasem, vlídně a tiše: „Když se Clayton Jay Pelley přiznal, upřel všem právo na řádný soud. Upřel vám vysvětlení.“ Do plechové střechy stodoly začne hlasitě bubnovat déšť. Cítím hlínu. Vlhkou slámu. „Clayton Pelley okradl Leeniny rodiče. Nejenže Jaswinderovi a Pratimě vzal dceru, ale nedopřál jim ani vysvětlení. Ano, pověděl vám, *jak* to udělal, ale podle prepisů nikdy nevyšvětlil, proč si vybral Leenu. Proč se uchýlil k násilí. Copak vás nezajímá, paní Hartová, proč Clayton Jay Pelley – zdánlivě milý učitel, manžel, otec, výchovný poradce a basketbalový trenér – spáchal zčistajasna něco tak hrozného?“

„Někteří lidé se tak prostě narodí. A teď už z něj to ‚proč‘ nedostanete, po tolika letech...“

„Mluvil se mnou.“

Rachel ztuhne. Čas zpomalí.

„Cože?“

„Pelley. Mluvil se mnou. Ve vězení. Souhlasil s několika rozhovory. I s jejich zveřejněním.“ Nakrátko se odmlčím, abych své sdělení správně nadávkovala. „Slíbil, že nám poví, proč to udělal.“

Bývalé policistce se z tváře vytratí všechna barva. „Clay mluvil?“

„Ano.“

„Čtyřicet let neřekl ani slovo. Nikomu. Tak proč teď? Proč vám? Proč po takové době?“ Upřeně na nás hledí. „Protože by ho konečně mohli propustit na podmínku, je to tak?“

Mlčím. Zasekla jsem háček a teď svůj úlovek pomalu navívám.

„Mám pravdu, že ano?“ řekne Rachel o něco hlasitěji a v očích jí blýskne. „Chce se ukázat v dobrém světle kvůli slyšení před komisí. Hraje to na vás. Chce vás využít. A vy jste mu na to skočila. Budete Leeninu rodinu znovu vláčet peklem.“

Pořád mlčím. Sleduji Racheliny oči. Cítím, jak je Gio napjatý.

„Co vám řekl?“ zeptá se konečně Rachel a hlas se jí zadrhne.

Znovu jí podám svou vizitku. Tentokrát ji přijme.

„Minulý týden jsme zveřejnili první díl. Druhý jsme zpřístupnili včera. Na vizitce máte adresu mých webových stránek.“ Dramatická pauza. „Poslechněte si, prosím, ty dvě epizody. Pak mi zavolejte.“

RACHEL

TEHDY

Sobota 22. listopadu 1997

Stojím na břehu řeky a sleduji potápěče. Choulím se do nepromokavé péřové bundy, vlasy mám stažené do culíku. Uvolněné pramínky mi vlají kolem obličeje v ledovém větru, který vane od moře. Blíží se poledne, ale den je tmavý, zatažený těžkými mraky. Zvuk vrtulníku někde nad nimi postupně slábne. Letecké pátrání bylo kvůli nepříznivému počasí přerušeno. Twin Falls je moje město. Narodila jsem se tu, vyrostla jsem tu. A teď tu pracuji jako policistka, kráčím ve šlěpějích svého nedávno zesnulého otce, který býval velitelem okrsku. Jsem manželka a matka a chápu bolest rodičů Leeny Raiové. Jejich čtrnáctiletou dceru nikdo neviděl už osm dní. Pohřešovaná dívka je stejně stará jako moje dcera Maddy. Chodí spolu do třídy. Hrají za stejný basketbalový tým. A já vedu pátrání. Tíha je obrovská. Musím Leenu najít. Živou a zdravou.

Nejdříve to vypadalo, že Leena jen truceje – jako už několikrát v minulosti – a že se zase objeví. Před dvěma dny se ale mezi studenty jediné střední školy ve Twin Falls začalo povídat, že Leenu Raiovou někdo utopil a že její tělo „nejspíš“ plave v řece Wuyakan. Ta se prodírá skalisky vysokých hor, u města zpomaluje, rozlévá se do stran a poblíž třídírný kulatin ústí do mořské úžiny.

Jakmile se ke mně ta fáma donesla, povolala jsem psovoda. Policejní oddělení z Twin Falls také pověřilo místní pátrací a záchranný

tým, aby se zaměřil na břehy Wuyakanu a postupoval od mokřadu, který leží kousek výš proti proudu, směrem k moři.

Včera ráno pak na místní policejní stanici přišla jedna ze studentek, Amy Chanová, kterou tam přivedla její matka. Amy vypověděla, že v sobotu patnáctého listopadu kolem druhé hodiny ranní viděla Leenu, jak se opilá potácí po chodníku na Ďáblově mostě. Okamžitě jsem přesunula pátrací tým do oblasti v okolí mostu. Včera navečer, těsně předtím, než se setmělo, našel tým batoh, zapadlý mezi velkými balvany na jižním břehu řeky. Na tom místě se občas schází mládež, kouří tam, popíjejí a líbají se. Pilíře mostu jsou počmárané graffiti, pod nimi leží stará matrace, kusy kartonu, plechovky, staré láhve a další odpad z města. V batohu jsme našli peněženku. Uvnitř byl Lenin průkaz totožnosti, čtyři dolary a pětasedmdesát centů a fotografie s ohnutými rohy vyobrazující loď s nápisem *Africa Mercy* na trupu. Kromě toho batoh obsahoval ještě klíč na přívěsku. Kousek od něj jsme mezi kameny našli lesk na rty v odstínu růžová třešeň, rozmočenou krabičku cigaret Export A, zapalovač, prázdnou láhev vodky Smirnoff, pletenou šálu od krve a mokrou knihu básní *Šepotání stromů* od známého básníka z pacifického severozápadu, s věnováním na titulní straně: *S láskou A. C., UBC, 1995.*

Dnes brzy ráno našel pes tenisku Nike se zakrvácenou ponožkou. Bota a ponožka se nacházely na severním břehu pod mostem. Leenini rodiče potvrdili, že bota patří jejich dceři, stejně jako batoh a šála. Šálu jí upletla babička. Klíč byl od vchodových dveří domu Raiových.

V obavách z nejhoršího jsem povolala policejní potápěčský tým. Před dvěma hodinami, hned po instruktáži, zahájili jeho členové neradostné hledání pod vodou.

Začíná pršet. Třesu se i v bundě. Cítím pach leklých lososů rozkládajících se podél břehů. Orli bělohlaví na nás shlížejí z holých větví a čekají, až policie odejde, aby mohli dál oškubávat rybí mršiny. Probíhá tu každoroční rituál. Lososi připlouvají do Wuyakanu, vytřou se a uhynou. Později si pod rouškou tmy přijdou pro svou porci medvědi a možná i vlci.

V myšlenkách jsem s Leeninou matkou, otcem a mladším bratrem, kteří ve svém skromném domově čekají, až se jim ozve. Jejich jediná dcera a sestra se nevrátila domů z tajného táboráku v horách severně od města. Mladí se sešli v lese na místě přezdívaném „Hájek“, kde obřadně pálili staré lyže a snowboardy jako oběť severskému bohu sněhu Ullovi. Oslava na Ullovu počest ve vikingském stylu se dříve každoročně konala ve městě, ale starosta a rada města Twin Falls ji loni z bezpečnostních důvodů zakázali. Bujarý rituál přitahoval místní podvratné živly a nezřízené veselí se pravidelně zvrhávalo v opilecké skákání přes oheň, při němž několikrát došlo k popáleninám. Všichni se obávali, že se jednou někomu něco stane.

Teď se zdá, že i přes zákaz se jejich obavy naplnily.

Leenu vidělo u táboráku nejméně dvacet teenagerů. Hodně pila. Někteří ji spatřili s nějakým mužem, ale nevěděli, kdo to byl. Tu noc byl velký úplněk, obloha čistá jako sklo a ve 21:12 vstoupila do zemské atmosféry stará ruská družice, která explodovala a na obloze vytvořila komety s dlouhými ohnivými ohony.

Všichni se dívali nahoru. Všichni si ten okamžik přesně pamatovali. Dokázali si vybavit, kde v tu chvíli byli, protože ty zářivé oranžové pruhy žhnoucí na chladném listopadovém nebi se jim bezpečně vypálily do paměti.

Trosky družice bezpečně dopadly do Tichého oceánu u pobřeží státu Washington. Tolik se vědělo.

Ale po tomto okamžiku si už nikdo nevybavoval, že by Leenu ještě viděl.

Trochu se to tam rozjelo.

Kouřila se tráva...

Hodně se pilo.

Možná... Myslím, že jsem ji viděl jít do lesa s nějakým chlapem... Byl vysoký. Měl tmavou bundu. Džíny. Na hlavě čepici.

Ne, neviděl jsem mu do obličeje.

Myslím, že byla s nějakým chlápkiem.

Byl vysoký. Měl na sobě tmavou bundu. A čepici.

Seděla na kládě u ohně s chlapem v čepici a dlouhý bundě... Ne, nevím, kdo to byl.

Komentáře svědků se mi honí hlavou i teď, zatímco pozorují policisty asistující potápěčům z nafukovacího člunu Zodiac. Pevně drží lana, která k sobě mají přivázaná dva potápěči, strážníci Tom Tanaka a Bob Gordon. Kalnou vodou postupují strážníci v neoprenech v podstatě poslepu, viditelnost je téměř nulová. V řece pod mostem se povaluje spousta nebezpečného odpadu – leží v ní nákupní vozíky, kusy zrezivělého kovu, rozbitého skla, staré hřebíky a kdoví co ještě.

Podívám se na hodinky. Už je skoro čas na další přestávku. Přemáhá mě pocit marnosti.

„Čau, Rachel!“

Otočím se za tím hlasem. Bart Tucker, strážník z Twin Falls. Opatrně našlapuje po kluzkých šedých balvanech až ke mně na břeh.

Podává mi kelímek s kávou. „Černá, jeden cukr.“

Tucker má svou širokou, vážnou a obvykle bledou tvář zarudlou od chladu. Oči mu ze slaneho větru slzí a nos má růžový. Vzpomenu si na červené oči Leeniny matky. Za Tuckerovými zády zahlédnu skupinku lidí, kteří se shromáždili na starém mostě. Zajiskří ve mně vztek.

„Co to má, sakra, znamenat? Vyhod' je, Tuckere, ať z toho mostu zmizí, krucinál!“ Ze všech emocí, které se o mě pokoušejí, je zlost ta nejpřípustnější.

Tucker klopýtá přes balvany zpět k silnici a kávu bere s sebou.

„Tuckere, počkej!“ zavolám za ním. „Nejdřív se na ně koukni, natoč tu skupinu na video.“ Chci vědět, kdo tam je, kdo se přišel na vlastní oči podívat, co policie najde. Měla jsem si vyžádat video hned na začátku. Jsem policistka z malého města, vraždu jsem nikdy nevyšetřovala – pokud se tedy jedná o vraždu. Stále chci Leenu najít živou a zdravou. Třeba u kamarádky. Možná někam vyrazila. Do cizího města. Může být kdekoli.

Jen ne tady.

Ne na dně tmavého ústí řeky mezi trsy vodních trav.

V jednom z nafukovacích člunů se strhne povyk. Zazní zvolání a paže policisty vystřelí vzhůru. Potápěč v neoprenu se vynoří nad hladinu. Strážník Tanaka. V chladném světle se zalesknou jeho brýle.

Ztuhne mi čelist. S bušícím srdcem se škrábu přes balvany a snažím se dostat blíž. Nad hlavou mi zakřičí racek. Déšť houstne. V mlze truchlivě houká trajekt plující z celulózky.

„Foťák!“ zavolá potápěč na posádku člunu. K Tanakovi po vodě dopluje fotoaparát a malá bójka. Tanaka ji používá k označení místa, kde něco našel. Zase se potopí. Na hladině se udělají bubliny a pak kruhy rozbíhající se do stran. Vrací se dolů, aby přímo na místě vyfotografoval, co objevil, než to vytáhne. Víím, že potápěči přistupují k místu činu pod vodou stejně jako detektivové na zemi. Prvotní zjištění policejního potápěče mohou být pro případ klíčová. Vyšetřování smrti začíná v okamžiku, kdy potápěč najde tělo, takže musí rozumět spletitým souvislostem utonutí.

„Kalhotky,“ zavolá na mě člen posádky potom, co Tanaka z vody vytáhne kus oblečení. Kalhotky jsou pokryté tmavě šedým bahnem. Vloží je do sáčku. „A kapsáče,“ zavolá, když mu Tanaka podá další kus oděvu.

Leenu naposledy viděli v maskáčových kalhotách s kapsami po stranách.

Vyschnu mi v ústech. Znásilnění je sice děsivá, ale teď už pravděpodobná možnost. Přemýšlím, jak něco takového sdělím Pratimě a Jaswinderu Raiovým.

„Zvedá se příliv,“ ozve se vedle mě.

Trhnu sebou. Tucker. Už se vrátil. V ruce pořád drží mou kávu.

„Myslím, že jsou blízko,“ hlesnu.

Z člunu k nám dolehne další výkřik.

Rázem jako by vše utichlo, jen kapky deště pleskají o vodní hladinu. Z hlubin se vynoří další bójka. Po chvíli se objeví i oba potápěči. Mají něco velkého. Přibližují se s tím ke břehu, nesou to vodními travinami. Pomalu.

„Jsou všichni z mostu pryč?“ zeptám se tiše s pohledem upřeným na potápěče.

„Jo. Stojí tam kordon.“

Polknu. Je to ona. Tělo. Muži ji nesou směrem ke mně. Zrak se mi rozmaže slzami. Přistoupím blíž a nakloním se.

Mezi potápěči se na hladině pohupuje Leena Raiová, obličejem dolů, paže roztažené do stran. Potápěči se zastaví a opatrně posouvají Leenu rákosím. Její tělo z velké části zakrývá studená voda. Černé vlasy má rozprostřené kolem hlavy jako sametový vějíř. Nahé hýždě sotva vyčuhují nad hladinu. Kolem krku má omotanou krajkovou košilku.

Cítím se otupěle. Muži ji otočí.

Všichni jako bychom dostali zásah elektrickým proudem. Zděšeně zíráme.

RACHEL

TEĎ

Středa 17. listopadu

Hruď se mi vzdouvá, když se dívám za autorkou podcastu a jejím asistentem, jak ztěžka kráčí blátem k červené dodávce zaparkované u silnice. Hlasové zprávy od Trinity Scottové jsem smazala. Všech pět, které mi nechala během posledního měsíce. Člověk by si myslel, že se dovtípí. Zaregistruji pohyb v okně v podkroví. Granger vyhlíží z pracovny. Návštěvníky zjevně viděl.

Váš partner, Granger, nám minulý týden, když jsme sem přijeli, řekl, že se mnou nebudete chtít mluvit, a já chápu vaše důvody.

Zabublá ve mně vztek. Víím, že se mě snaží chránit. Uvědomuji si, že mě ten případ zničil a on mi pomohl znovu se postavit na nohy. Ale měl mi říct, že Trinity a její parták přijeli až do Green Acres.

Detektiv O'Leary je v hospicové péči. Jasnou mysl mívá jen někdy.

Chvilku nemůžu popadnout dech. Počítám pozpátku od pěti. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. Zhluboka se nadechnu studeného vzduchu, pomalu vydechnu a setřesu vzpomínky. Přesto cestou do domu, s gumáky čvachtajícími v blátě a se Scoutem v závěsu cítím přítomnost vzdálených hor. Připadá mi, že se kolem mě a mého kousku země v údolí srocují spolu s hustými mračny, která přinášejí déšť. Spolu s nadcházející zimou. Nemohu se zbavit pocitu, že se probudilo něco, co dosud dřímalo hluboko v černé hlíně paměti a času. V předsíni si zuji boty a sundám oblečení do deště. Vezmu ručník

a otru Scouta. Vrtí se radostí, ale zatímco obvykle považují veselí svého psa za nakažlivé, teď mě leda tak rozčiluje.

Granger mezitím sešel dolů. Sedí v koženém křesle u krbu, na nose má brýle na čtení a v klíně rukopis. Píše lektorské posudky článků pro psychologický časopis. Specializuje se na léčbu posttraumatické stresové poruchy a závislosti pomocí hypnoterapie. Dlouhodobě se zajímá o to, jak se trauma ukládá v těle i myslí a jaké mechanismy lidé používají, aby se s ním vyrovnali.

„Měl jsi mi o tom říct,“ prohodím a zamířím do kuchyně.

Podívá se na mě přes pŕlkulaté brýle. „O čem?“ Na sobě má svetr, který jsem mu upletla před lety, ještě než jsem koupila Green Acres a než Granger odešel do důchodu a nastěhoval se ke mně. Kaštanově hnědé vlasy protkané stříbrem má rozčuchané. Na policích za jeho pohlednou tvářív poznámenanou časem i životem bojují o místo psychologické a filozofické svazky s různorodou směsicí beletrie a literatury faktu, kterou tvoří převážně příběhy o dobrodružstvích na vlastní pěst, kdy člověk stojí sám proti přírodě. Než jsme se dali dohromady, byl mým terapeutem. Víím, že mám štěstí, že jsem ho našla. Granger je v mnoha ohledech můj zachránce. Proto potlačuji hněv, že mi o návštěvě Trinity Scottové neřekl.

„Moc dobře víš o čem,“ syкну a popadnu konvici na kávu. „Proč jsi mi neřekl, že ta ženská už jednou byla až tady?“

„Ty s ní chceš mluvit?“

„Samozřejmě že ne.“ Prudkými pohyby napustím do konvice vodu. „Proč bych jí měla pomáhat vytvářet senzaci a vydělavat na bolesti pozůstalé rodiny i všech místních po tolika letech?“ Přelívám vodu z konvice do kávovaru a trochu mi přitom vyteče na linku. „Abych podporovala zábavu na úkor obětí násilných trestných činů, které jsou v tom úplně nevinně? Ani náhodou.“

„Proto jsem se o tom nezmínil. Nechtěl jsem tě zbytečně rozčilovat.“ Chvíli je ticho. Střelím po něm pohledem.

Vstane a jde za mnou do kuchyně. „Podívej, Rachel, oba vííme, co s tebou ten případ udělal.“ Zastrčí mi za ucho pramen vlasů zvlhlých deštěm. „Co to udělalo s tvou rodinou – vůbec se všemi.“

Ustoupím od něj a vytáhnu ze skříňky plechovku s namletou kávou. Nabírám z ní do filtru a myslím na svého bývalého, na svou dceru Maddy, která se mnou sotva promluví, a své dvě krásné malé vnučky, jež skoro nevidám. Zavadím lžičkou o konvici a káva se mi rozsype po lince. Vyhrknou mi slzy. Vražda Leeny Raiové všechno změnila. Změnila mě. Mé manželství. Můj vztah s vlastním dítětem. Změnila celé město. Té noci, kdy byla Leena znásilněna a zavražděna, ztratilo Twin Falls svou nevinnost. Zároveň to byl začátek konce mé policejní kariéry. Nakonec jsem nešla v tátových stopách a nestala se policejní velitelkou, jak všichni předpokládali. Ani nedokážu říct, co konkrétně mě zlomilo.

Možná to byl Luke.

„Takové věci mi musíš říkat, Grangere.“

„Omlouvám se. Je mi to fakt líto. Mám tě rád a věděl jsem, že ti to nebude příjemný. A upřímně, nenapadlo mě, že ta ženská...“

„Trinity Scottová.“

„Nenapadlo mě, že Trinity bude tak tvrdohlavá, aby se vrátila, natož aby se sem příhradla zezadu a naháněla tě po poli. Když o tom tak přemýšlím,“ usměje se, „vlastně mi docela někoho připomíná.“

Přimějí se k polovičatému úsměvu. Ale neklid mě neopouští.

„Mluvil s ní Clay Pelley.“ Pozorně sleduji jeho tvář. „Trinity tvrdí, že souhlasil se zveřejněním série rozhovorů a slíbil, že vysvětlí, proč to udělal.“ Výraz v Grangerových očích mi napoví. Zakleji. „Tys to slyšel. Tys ten její podcast poslouchal a ani se nezmůžeš na to, abys mi to přiznal?“

„Rachel...“ Natáhne ke mně ruku. Odstrčím ji.

„Jdi do háje. Proč? Proč jsi to poslouchal a neřekl mi o tom?“

„Byl jsem tvůj terapeut. Měl jsem všechno z první ruky. Člověk si může myslet, že to zvládl. Může věřit, že negativní události překonal nebo je dokázal od sebe odstránit, ale traumatické vzpomínky se můžou uzamknout v těle. A ty, když uslyšíš Pelleyho hlas a vystavíš se tomu všemu... je to zbytečný, proboha. Nech to být. Prostě se na to vykašli.“

Zamračím se na něj a z hlavy mi odtéká krev.

„Takže... Tys ho *slyšel* mluvit, slyšels jeho hlas?“

Granger mlčí.

„Co říkal?“

Na spánku mu naběhne malá žilka. Má zatnutou čelist. „Prosím tě, Rachel,“ promluví tiše. „Nestojí to za to.“

Rychle sáhnu po konvici a naliji si horkou kávu do hrnku. „Co tam, sakra, Pelley říkal? To jako všichni včetně Leenina táty a mladšího bráchy slyšeli hlas muže, který Leenu znásilnil a zavraždil?“

Dotkne se mé paže. Trhnu sebou. Káva mi vystříkne na ruku a spálí mě. Odložím šálek a opřu se dlaněmi o linku. Dívám se z okna nad dřezem a srdce mi buší. Granger má pravdu. Poslouchat ten podcast rozhodně není dobrý nápad, když uvážím, co to se mnou dělá už teď. Působí to na mě jako spouštěč.

„Opravdu chceš vědět, co si o těch prvních dvou dílech myslím?“ zeptá se Granger tiše.

Přikývnu, ale nepodívám se na něj.

„Myslím si, že Clay Pelley si pohrává s hezkou mladou rádoby novinářkou, která touží po senzaci a chce si udělat jméno v žánru skutečných zločinů. Trinity Scottová je naivní. Nebo je to prostě oportunistka. Fakt, že si ji vybral, jí stoupl do hlavy, přineslo jí to okamžitou slávu. Lidi ten případ zajímá, protože Clayton Jay Pelley dosud mlčel a teď z nějakého důvodu rozehrál novou partii.“

„Proč?“ zeptám se tiše. „Proč *teď*?“

„Myslím, že odpověď na tuhle otázku dostaneme v následujících týdnech, ale podle mě je už dnes zřejmé, že Clay nikam nespíchá. Zjevně Trinity přislíbil sérii dvacetiminutových sezení a chystá se informace dávkovat. Na konci každého setkání jí předloží nějaké zajímavé sousto, které nejenže naláká posluchače, ale přivede zpět i Trinity Scottovou. Za ním do vězení. Znovu a znovu. V jeho jednotvárném životě za mřížemi se objevila sexy mladá žena. Takhle jednoduché by to mohlo být. Krásná tvářička, která hltá každické jeho slovo. Odpovídalo by to Pelleyho patologické touze manipulovat a mít moc nad mladými ženami. Ať už má v plánu cokoli, nevidím důvod, proč by ses obětí jeho zvrácené hry měla stát i ty.“

„Možná opravdu řekne, proč to udělal.“

„Nebo bude lhát.“

„Ale jestli to řekne...“

„Tak se to dozvíš. Ale nemusíš to poslouchat. Stačí ti skóre na konci zápasu.“

Ztěžka vydechnu.

Přistoupí ke mně a vezme mou tvář do dlaní. „Slib mi, že se pokusíš ten humbuk ignorovat.“

„Kdy jsi to poslouchal?“

„Den potom, co se to vysílalo.“

„Minulý týden?“

Vypadá nespokojený. Na chvíli se zarazím, abych se nadechla. „Řekl... něco... důležitýho?“

„Ne.“

„Jak zněl?“

„Chraplavě. Jako by měl něco s krkem.“

Probouzí se ve mně zvědavost. Chvilí si Grangera prohlížím, zkouším mu číst v očích. Dívá se na mě, nemrká. Přinutím se k úsměvu.

„Ještěže tě mám.“ Nakloním se k němu a políbím ho.

Ale když si nesu hrnek s kávou ke krbu, cítím, jak se za mnou táhne temnota. Měl mi o tom všem říct. Fakt, že to neudělal, mě zneklidňuje. Mám dojem, že kvůli vraždě Leeny Raiové se můj život znovu ocitá na hraně.

RACHEL

TEĎ

Čtvrtek 18. listopadu

Udělal jsem to. Jste spokojený? Prostě jsem to udělal. Všechno.

Převaluji se na posteli a v hlavě mi zní Clayův hlas z dávné minulosti.

Znásilnil jsem a pak zabil Leenu Raiovou... Nemohl jsem ji vystát, hnusilo se mi, co představovala.

V ozvěnách času slyším Lukův hlas. *Řeknete nám, co jste udělal? Jak jste to udělal?*

Pak mi mozek znovu prostoupí Clayova monotónní mluva.

Utloukl jsem ji. Zabil jsem ji, protože jsem ji nenáviděl. Chtěl jsem, aby zmizela, aby přestala existovat. Aby prostě nebyla.

Spánek vzdám, ležím a poslouchám, jak déšť bubnuje na plechovou střechu, zatímco ve mně ožívají vzpomínky na výslechovou místnost. Clayův popelavý obličej. Propadlé tváře. Tmavě fialové kruhy pod očima. Kůže lesklá potem. Pach vyprchávacího alkoholu. Moje napětí. Lukova zatnutá čelist, když se předklání s pohledem upřeným do Clayových očí. Kolegové za polopropustným zrcadlem.

Přestalo pršet. Mraky se rozestoupily a na zmuchlaných peřinách se vytvořila kaluž stříbrného měsíčního světla. Slyším, jak Scout v pelechu pod oknem chrápe a vrtí se.

Otočím hlavu na polštáři a podívám se na Grangeru. Zhluboka a pravidelně oddechuje, hrudník se mu zvedá a klesá v neměnném

rytmu. Ten zvuk mě vždycky uklidní. Připadám si díky němu v bezpečí. Cítím, že jsem doma a všechno je tak, jak má být. Vždycky se o něj mohu opřít. Srdce se mi sevře láskou. Někde pod ní ale šumí neurčitý neklid, tichá, sílící úzkost, něco, co se vzdouvá a svíjí v mém podvědomí. Znovu se prudce otočím a pěstí si upravím polštář. Lehnu si na záda. Na mysli mi vytane Trinity a její slova.

Mluvil se mnou.

Tiše, abych Grangera neprobudila, odhrnu peřinu. Na podlaže vedle postele nahmatám nohama pantofle a sáhnu po tlustém županu. Zavážu si ho kolem pasu, přeždu k oknu a založím ruce na prsou. Dívám se do krajiny. Na svou farmu. Ve stříbrném měsíčním světle vyhlíží strašidelně. Větve jedlovců se kroutí ve větru, tančí na melodii, kterou neslyším. Holé prsty břízy přejiždějí po okenní tabuli a snaží se dostat dovnitř. Myslím na měsíc, který visel nad přízračnými vrcholky hor před čtyřiaadvaceti lety, na tu noc, kdy Leena zmizela a skončila ve vodě pod Ďáblovým mostem. V duchu znovu slyším hlas Trinity.

Minulý týden jsme zveřejnili první díl. Druhý jsme zpřístupnili včera. Na vizitce máte adresu mých webových stránek.

Ohlédnu se přes rameno. Granger zachrápe a otočí se na bok. Tiše se vyplížím z ložnice. Cestou dolů do pracovny, kde obvykle dělám účetnictví pro farmu, mi pod nohama zavrzájí schody. Rozsvítím lampičku, zapnu termostat a pustím počítač. Nato uslyším klapání psích drápků o dřevěnou podlahu, do pracovny vejde Scout a uvelebí se v pelíšku, který tu pro něj mám. Najdu vizitku od Trinity a zadám adresu webové stránky podcastu *Krimi*.

Podcast tvoří malý tým v čele s moderátorkou Trinity Scottovou. Gio Rossi je na stránce uvedený jako asistent produkce a Sophia Larsenová jako kreativní ředitelka a producentka. Kromě nich se na projektu podílí ještě spisovatelka/výzkumnice, skladatelka/zvukařka a ilustrátorka / mediální designérka.

Kliknu na medailon Trinity Scottové a prohlížím si její fotografii. Je mladá, půvabná a rozhodně ne tuctová. Má světlou pleť. Špičatou bradu. Lesklé, nakrátko strižené černé vlasy. Velké tmavě modré oči.

Nevinný pohled, který mi příliš nejde dohromady se zarputilostí a neústupností, již jsem byla svědkem při našem setkání. To byla jedna z věcí, kterou jsem se naučila při práci detektiva – všimnout si na lidech toho, co není vždycky zřejmé na první pohled. Už mi to zůstalo.

Přejdu k životopisu.

„Trinity Scottová je samouk a člověk s vášní pro skutečné zločiny, kriminální psychologii a forenzní vědu. Pochází z malého městečka v severním Ontariu, po střední škole se přestěhovala do Toronta a připojila se k týmu *Krimi*.“

Za životopisem následuje Trinitin výrok otištěný v jednom novinovém článku.

„Svět odjakživa obývají obyčejní lidé, kteří jsou schopní spáchat neobyčejné zločiny. To jsou příběhy, které mě fascinují... Nechávám se vést jediné pravdou... Abych parafrázovala velkého Bena Bradleeho, pokud mluvím pravdu podle svého svědomí a otevřeně, můžu vyprávět skutečný příběh. Z dlouhodobého hlediska není pravda nikdy tak nebezpečná jako lež. Pevně věřím, že pravda člověka osvobozuje.“

Zatrne mi. V myšlenkách se vrátím k Pelleymu. K tomu, jak milý a „obyčejný“ se kdysi zdál být. Jak moc mu jeho žáci i všichni místní důvěřovali.

K tomu, jak jejich důvěru zneužil.

A jak se nic z toho nemuselo stát, kdyby lidé nedělali tajnosti.

Z dlouhodobého hlediska není pravda nikdy tak nebezpečná jako lež.

Tím si nejsem tak jistá.

Kliknu na obsah podcastu. Poslední novinkou je:

Vražda Leeny Raiové – Pod Ďáblovým mostem

Jestliže je za výchovu dítěte odpovědná celá komunita,

platí také, že je odpovědná i za jeho smrt?

Zrychlí se mi tep. Sáhnu po sluchátkách, nasadím si je a zaváhám, protože v duchu slyším Grangerovo varování.